Absalon: Solutions and Problems

The exhibition **Absalon: Solutions and Problems** presents three video works created by Absalon in the final two years of his life (1992–93)—*Solutions*, *Noises*, and *Battle*. Each shows Absalon himself engaged in actions of varying intensity, in which the body becomes an arena of battle, a scream, or a problem to be solved.[1]

Absalon (born Meir Eshel) died in Paris in 1993 of AIDS, only 29 years old, leaving behind a limited yet highly influential oeuvre. In the last year of his life he created the body of work with which he is most closely identified, centered on six prototypes of habitable cells—white-painted wooden structures, simply designed in accordance with the dimensions of his body and his basic needs: "All the houses are made with this desire to impose physical constraints which will mean that this house will be very real to me."[2] He planned to install these cells in major cities around the world (Paris, Zurich, New York, Tel Aviv, Frankfurt, and possibly Tokyo) and to live in them. Seeking to withdraw from the social, economic, and political order, he nevertheless framed his withdrawal as an explicitly public, oppositional act, staged at the very heart of these cities. Set against the power centers of the economy of excess, his minimalist cells excluded all unnecessary detail, and limited occupancy to a single person—the artist himself. Only at his discretion could another person be admitted for a time-limited visit, in a carefully calibrated intimacy, in which, according to his meticulous calculations, no more than 40 centimeters would separate the artist from the guest.

Because of his premature death, Absalon never inhabited the cells. Only two were realized in his lifetime, while the others remained prototypes, constructed and disassembled for exhibitions of his work worldwide. The cells are negative spaces, like monuments to an absent body, testifying to the constraints imposed upon and derived from the body itself. Whereas the cells were built to human scale, Absalon's video works were usually shown on monitors, and often assumed a secondary role. In the present exhibition, however, the videos take center stage, projected and enlarged to approximate human dimensions, even at the expense of image sharpness. Absalon's body confronts the viewer head on, sharing space and time with him/her. CCA's architecture, with its all-white exhibition space, can be seen as echoing Absalon's cells in any event.

In *Solutions* (7:34 min), Absalon utilizes the various functions he built into his cells—a stool, table, bed, room, and bath. The scenes unfold sequentially, like glimpses into a day in the artist's life, whereas in the current exhibition they are presented side by side and enlarged to human scale, forming an index of intimate actions performed before the camera—and, by extension, before the viewer. Absalon pours himself a glass of water and drinks it in a single gulp; he takes a square of chocolate from its foil wrapper and eats; he lights a cigarette with a match and smokes, his fidgety foot betraying nervousness; he bites his nails, removes his shoes, climbs on a stool to reach the high single bed raised above storage cabinets, and lies down on the thin mattress without a blanket. He masturbates beside the table, paces restlessly around it, bangs his head against the wall, possibly in prayer. He once again sits down at the table, rubs his balding head as though hastening a process already underway, brushes fallen hairs from the tabletop, undresses, and enters the bathtub filled with water, where nothing needs to be concealed.

[1]
The exhibition does not include video works in which Absalon does not appear in person: *Mr. Leloup: Private Life* (1993), *Mr. Leloup: Social Life* (1993), and *Assassinations* (1993). Another work—*Proposals for a Habitat* (1991)—is shown separately in CCA's entrance space.

[2]
Absalon, "Side A," transcription of a lecture delivered on May 4, 1993, trans. Maike Meinert, cat. *Absalon*, curator: Susanne Pfeffer (Berlin: KW Institute for Contemporary Art, 2001), p. 258.

In contrast to *Solutions*, in which Absalon passes time, or simply lives—filling time with everyday activities, seemingly devoid of urgency—in *Battle* (0:45 min) and *Noises* (2:30 min) he is absorbed in two intense physical actions. In *Battle*, he relentlessly punches the space with bare fists, as though fighting multiple figures, or none at all, as if his life depended on it: "From this desire to live in the houses, which is the same desire that urges me not to become what society wants me to become, not to give in, I am making this film, of which I never tire. l am going to fight with all my strength and as far as the houses are concerned, I mean, I think that even if it's horrific, I will live that experience, even if it's horrific, just because of this desire not to give in, to fight, not to accept, to live my life as I understand it, or not, that's all."[3] In *Noises*, by contrast, he performs an almost formalistic action, screaming continuously until his voice is exhausted. It is not the scream, or the need to scream, that ends, but the means itself that is depleted. While the battle continues, the scream is spent.

Installed in CCA's entrance, the video *Proposals for a Habitat* (3:30 min) corresponds with the infomercials broadcast on television at the time, which demonstrated how to use the products they promoted. In the video, an actor demonstrates the use of Absalon's sculptural ensemble (presented under the title *Proposals for a Habitat*), effectively showing how to use what is, in fact, non-functional. Both ironic and utopian, this gesture binds the abstract and the ideal with the consumerist and the commercial, as art transpires as a form of life.

[3] Absalom, "Side B," transcription of a conversation with the audience, May 4, 1993, trans. Maike Meinert, cat. *Absalon*, ibid., p. 262.

List of Works

Solutions, Video Installation (loop), 1992

Battle, Video (loop), 1993

Noises, Video (loop), 1993

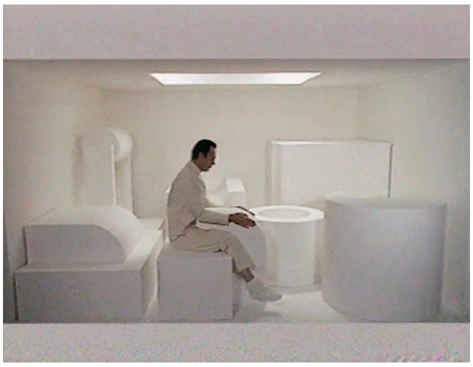

Proposals for a Habitat, Video (loop), 1991

Absalon: Solutions and Problems
is curated by Hila Cohen-Schneiderman. The exhibition is supported by IL.Collection.

Design: Eran Eizenhamer
Sound editing and production: Dotan brand
Video editing and restoration: Luma Abu Wardy
Acknowledgements: Moshe Ninio, Michael Gordon, Dani Eshel.

All works in the exhibition are presented courtesy of the artist's estate.

אבשלום: פתרונות ובעיות

התערוכה **אבשלום: פתרונות ובעיות** מציגה שלוש עבודות וידיאו שיצר אבשלום בשנתיים האחרונות לחייו (1992–1993). בכל אחת מעבודות אלה – **פתרונות**, **רעשים** ו**מאבק** – נראה אבשלום בגופו בעיצומן של פעולות בדרגות שונות של אינטנסיביות, כך שהגוף הופך בהן לזירה של קרב, צעקה, או בעיה שיש לפתור.[1]

אבשלום (מאיר אשל) נפטר ב־1993 בפריז ממחלת האיידס כשהוא רק בן 29, והותיר אחריו גוף עבודות מצומצם אך רב־השפעה. בשנה האחרונה לחייו יצר את גוף העבודות המזוהה איתו ביותר, ובמרכזו שישה אבטיפוסים של תאי מגורים — מבני עץ צבועים לבן, שתוכננו בקווים פשוטים בהתאמה למידות גופו ולצרכיו הבסיסיים: "כל הבתים תוכננו מתוך שאיפה שיהיו בהם הרבה מגבלות פיזיות, שיהפכו את הבתים למוחשיים מאוד בשבילי".[2] את התאים הללו תכנן להציב בכמה ערים מרכזיות ברחבי העולם (פריז, ציריך, ניו־יורק, תל־אביב, פרנקפורט, וכנראה גם טוקיו) ולגור בהם. הוא ביקש לפרוש מסדר־החיים החברתי, הכלכלי והפוליטי, אך העמיד את הפרישות הזאת כמהלך ציבורי מובהק ולעומתי בלב־לִבן של ערים אלה. מול מרכזי הכוח של כלכלת העודפות, בתאיו המינימליסטיים נמנע אבשלום מכל פרט מיותר והגביל את השהות בהם לאדם אחד, הוא־עצמו. רק אם ירצה, יוכל לארח בהם אדם נוסף לביקור קצוב, באינטימיות מדודה, כאשר — לפי חישוביו המדוקדקים — לא יותר מ־40 ס"מ יחצצו ביניהם.

בשל מותו בטרם עת, אבשלום מעולם לא אייש את תאיו. רק שניים מהם נבנו בפועל, והאחרים נותרו כאבטיפוסים הנבנים ונהרסים עבור תערוכותיו ברחבי העולם. התאים הם מרחבים נגטיביים, מעין אנדרטה לגוף החסר, המעידה על המגבלות המוטלות על הגוף ונגזרות ממנו. לעומת התאים, שנבנו למידת אדם, עבודות הווידיאו של אבשלום הוצגו על פי רוב במוניטורים, ומבחינת משקלן הסגולי היו נלוות לתצוגת התאים. בתערוכה הנוכחית עבודות הווידיאו הן שעומדות במרכז, מוקרנות בהגדלה כדי להביאן לקנה־מידה אנושי, ולו במחיר גריעה מחדותו של הדימוי. גופו של אבשלום מתייצב לנוכח הצופה, חולק איתו מרחב וזמן. ייתכן שבתנאי הארכיטקטורה וחלל התצוגה הלבן של המרכז לאמנות עכשווית, תאיו של אבשלום מהדהדים ממילא.

בעבודה **פתרונות** (7:34 דקות), אבשלום עושה שימוש בפונקציות השונות שבנה בתאיו — שרפרף, שולחן, מיטה, חדר, אמבטיה. הסצנות השונות מופיעות בזו אחר זו כעין הצצה ליום בחיי האמן, אך בתערוכה הנוכחית הן נפרשות זו לצד זו ומוגדלות לקנה־מידה אנושי, כאינדקס של פעולות אינטימיות המבוצעות מול מצלמה — וכתוצאה מכך גם מול הצופה. אבשלום מוזג לעצמו כוס מים — ושותה את המים בלגימה אחת; הוא שובר קוביית שוקולד מתוך עטיפת נייר אלומיניום — ואוכל; הוא מדליק סיגריה בגפרור — ומעשן, תנועת רגלו מסגירה עצבנות; הוא כוסס את אצבעות ידיו, חולץ את נעליו, מטפס על שרפרף כדי להגיע אל מיטת היחיד הגבוהה שתחתיה ארונות אחסון, ונשכב על המזרן הדק, בלי שמיכה; הוא מאונן לצד השולחן, מתהלך סביבו בחוסר שקט, דופק את הראש בקיר, ספק מתפלל; שוב הוא יושב אל השולחן, משפשף את ראשו המקריח, כמאיץ תהליך המתרחש ממילא, מסלק שערות שנשרו על השולחן, פושט את בגדיו ונכנס עירום לאמבטיה המלאה מים, מקום שבו אינו נדרש להסתיר דבר.

לעומת העבודה **פתרונות**, שבה אבשלום מעביר את הזמן, או פשוט חי — כלומר, ממלא את הזמן בביצוע פעולות יומיומיות הנדמות כחסרות דחיפות – בעבודות **מאבק** (0:45 דקות) ו**רעשים** (2:30 דקות) הוא שקוע בשתי פעולות גופניות אינטנסיביות: ב**מאבק** הוא מכה בחלל ללא הרף, באגרופים חשופים, כמו נאבק בדמויות רבות, או באף־דמות, כאילו חייו תלויים בכך: "הסרט קשור לשאר העבודות שלי. הרצון שלי לגור בבתים שאני יוצר — השאיפה שלי לא להיהפך למה שנדרש ממני, לא לוותר, לא להיכנע — זהה לצורה שבה הפקתי את הסרט הזה. אינני מתעייף. אני אלחם בכל כוחותי כדי להשיג את מה שאני רוצה. אני לא אוותר. אני אמשיך להילחם גם אם יקרה האיום ביותר. לעולם לא אסכים לפשרות. אני אחיה כמו שאני רוצה, וזהו";[3] ואילו ב**רעשים** הוא מבצע פעולה כמעט פורמליסטית — צורח בלי הפסקה עד שקולו נגמר, כלומר: לא הצעקה היא שהסתיימה, או הצורך לצעוק, אלא האמצעי הוא שהתכלה. בעוד המאבק נמשך, הצעקה תמה.

[1]
בעבודות וידיאו אחרות של האמן — מר ללו: חיים פרטיים (1993), מר ללו: חיים חברתיים (1993) ורציחות (1993) — אבשלום אינו מופיע בגופו והן אינן מוצגות בתערוכה. עבודה נוספת — הצעות למגורים (1991) — מוצגת בנפרד בחלל הכניסה של המרכז לאמנות עכשווית.

[2]
אבשלום, "הייתי רוצה לשיר שם: קטעים מתוך הרצאה", מתוך קו־המעורר: המעורר 16–18, בעריכת דביר אינטרטור וארז שוויצר (חורף 2004), עמ' 84–86.

[3]
אבשלום, "הסירוב שלי משמעו שאני רוצה לחיות", מתוך קו־המעורר, שם, עמ' 89.

בחלל הכניסה למרכז לאמנות עכשווית מוצבת עבודת הווידיאו **הצעות למגורים** (3:30 דקות), המתכתבת עם פרסומות (infomercial) ששודרו בטלוויזיה באותה תקופה ומדגימות כיצד להשתמש במכשירים שאת מכירתם הן מקדמות. בעבודה מופיע שחקן, המדגים שימוש במערך הפיסולי של אבשלום (תחת הכותרת "הצעות למגורים") ולמעשה מראה כיצד להשתמש בבלתי ניתן לשימוש. מהלך זה אוחז יחד את האירוני והאוטופי; המופשט והאידיאי נכרכים בו עם הצרכני והמסחרי, והאמנות מפציעה כדרך חיים.

רשימת העבודות:

פתרונות, מיצב וידיאו (לופ), 1992

מאבק, וידיאו (לופ), 1993

רעשים, וידיאו (לופ), 1993

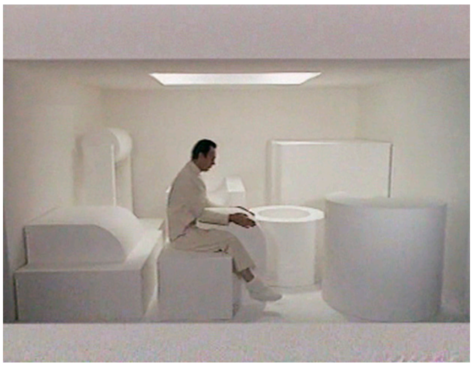

הצעות למגורים, וידיאו (לופ), 1991

אבשלום: פתרונות ובעיות
מוצגת באוצרותה של הילה כהן־שניידרמן.
התערוכה נתמכת על־ידי IL.Collection.

עיצוב: ערן איזנהמר
עריכה והפקת סאונד: דותן ברנד
עריכת וידיאו ורסטורציה: לומא אבו ורדה
תודות: משה ניניו, מיכאל גורדון, דני אשל

כל העבודות בתערוכה מוצגות
באדיבות עזבון האמן

מפעל הפיס · תל אביב יפו TEL AVIV YAFO · משרד התרבות והספורט · ilcollection · תל אביב-יפו : CCA

أبشالوم: حلول ومشاكل

يقدم معرض «أبشالوم: حلول ومشاكل» ثلاثة أعمال فيديو أنجزها أبشالوم خلال السنتين الأخيرتين من حياته (1992–1993). في كل واحد من هذه الأعمال، وهي «حلول» و«ضوضاء» و«صراع»، يظهر أبشالوم بجسده في خضم أفعال متفاوتة الحِدّة، بحيث يغدو الجسد فيها ساحةَ معركة، أو صرخة، أو مشكلة تتطلّب حلًّا.[1]

رحل أبشالوم (مئير إشيل) عام 1993 في باريس إثر مرض الإيدز، ولم يكن قد تجاوز التاسعة والعشرين، تاركًا وراءه منجَزًا فنيًّا محدودًا في عدده، وبالغ الأثر في امتداده. وفي عامه الأخير أنجز المتن الفني الأكثر ارتباطًا باسمه، وفي مركزه ستة نماذج أولية لخلايا سكنية: هياكل خشبية مطلية بالأبيض، صُممت بخطوط بسيطة وفق قياسات جسده واحتياجاته الأساسية: "لقد صُمِّمت جميع البيوت على أمل أن تنطوي على قيود جسدية كثيرة، بحيث تكون البيوت ملموسة إلى أقصى حدّ بالنسبة لي".[2] وقد خطّط لوضع هذه الخلايا في عدد من المدن المركزية حول العالم (باريس، زيورخ، نيويورك، تل أبيب، فرانكفورت، وعلى الأرجح طوكيو أيضًا)، وأن يقيم فيها. كان يسعى إلى الانسحاب من انتظام الحياة الاجتماعي والاقتصادي والسياسي، لكنه صاغ هذا الانسحاب نفسه بوصفه فعلًا عموميًّا صريحًا ومواجِهًا، في قلب هذه المدن ذاتها. في مواجهة مراكز قوة اقتصاد الفائض، وعبر هذه الخلايا المينيمالية، تجنّب أبشالوم كل تفصيل زائد، وقصر الإقامة فيها على شخص واحد هو نفسه. وفقط إذا أراد، يمكنه أن يستضيف فيها شخصًا آخر لزيارة محدودة زمنيًّا، مصحوبة بحميمية مدروسة، بحيث وفق حساباته الدقيقة، لا يفصل بينهما أكثر من 40 سم.

بسبب رحيله المبكّر، لم يسكن أبشالوم خلاياه قط. لم يُبْنَ فعليًّا سوى اثنتين منها، فيما ظلت البقية نماذج أولية تُبنى وتُهدم من أجل معارضه حول العالم. هذه الخلايا فضاءات سلبية، أشبه بنُصبٍ تذكاري للجسد الغائب، تشهد على القيود المفروضة على الجسد والمنبثقة منه في آن. وعلى خلاف الخلايا المصمَّمة على قياس الإنسان، كانت أعمال الفيديو لدى أبشالوم تُعرض في الغالب على شاشات مراقبة، وكانت من حيث ثقلها الدلالي ملحقةً بعرض الخلايا. في هذا المعرض الراهن، تُعرض أعمال الفيديو في المركز، وتبثّ عبر جهاز إسقاط بحجم مكبّر لبلوغ مقياس إنساني، ولو على حساب قدر من حدّة الصورة. يتموضع جسد أبشالوم أمام المشاهد، يشاركه الحيز والزمن، وربما ضمن شروط العمارة وبياض فضاء العرض في مركز الفن المعاصر، تتردد أصداء خلايا أبشالوم على أي حال.

في العمل «حلول» (7:34 دقيقة)، يوظف أبشالوم الوظائف المختلفة التي بناها داخل خلاياه: المقعد، والطاولة، والسرير، والغرفة، والحمّام. تظهر المَشاهد تباعًا كأنها إطلالة خاطفة على يوم في حياة الفنان، غير أنها تُبسط في المعرض الحالي جنبًا إلى جنب، وتُكبَّر إلى مقياس إنساني، بوصفها فهرسًا لأفعال حميمة تُؤدّى أمام الكاميرا، وبالتالي أيضًا أمام المشاهد. يسكب أبشالوم لنفسه كوب ماء ويشربه دفعة واحدة؛ يكسر مكعّب شوكولاتة من غلاف من رقائق الألمنيوم، ويأكله؛ يشعل سيجارة بعود ثقاب، ويدخّن، فيما تفضح حركة ساقه توتّرًا عصبيًّا؛ يقضم أصابع يديه، يخلع حذاءه، يصعد إلى مقعد ليبلغ سريرًا فرديًّا مرتفعًا تحتَه خزائن، ويتمدّد على فرشة رقيقة بلا غطاء؛ يستمني إلى جانب الطاولة، ويدور حولها بقلق، ويضرب رأسه بالحائط، في هيئة تتأرجح بين الهذيان والصلاة؛ ثم يعود ليجلس حول الطاولة، يفرك رأسه الأصلع كأنه يسرّع مسارًا جاريًا أصلًا، يزيل الشعر المتساقط فوق الطاولة، يخلع ثيابه، ويدخل عاريًا إلى حوض ممتلئ بالماء، وهو موضع لا يعود فيه مطالبًا بإخفاء أي شيء.

وعلى خلاف عمل «حلول»، حيث يُمضي أبشالوم الوقت، أو ببساطة يعيش، أي يملأ الزمن بأفعال يومية تبدو بلا استعجال، ينغمس في عملَيْ «صراع» (0:45 دقيقة) و«ضوضاء» (2:30 دقيقة) في فعلين جسديين مكثّفين. في «صراع» يواصل اللكم في الفراغ بلا انقطاع، بقبضتين عاريتين، كأنه يقاتل شخصيات كثيرة، أو لا أحد، كما لو أن حياته متوقفة على ذلك: "الفيلم مرتبط ببقية أعمالي. رغبتي في أن أسكن البيوت التي أُنتجها، تطلّعي إلى ألا أصبح ما يُطلب مني أن أكونه، ألا أستسلم، ألا أخضع، هي نفسها صيغة إنتاج هذا الفيلم. أنا لا أتعب. سأقاتل بكل قوتي لأحصل على ما أريد. لن أستسلم. سأواصل القتال حتى لو حدث الأمر الأفظع. لن أوافق على التسويات أبدًا: سأعيش كما أريد، هذا كل شيء".[3] أما في «ضوضاء» فيؤدي فعلًا يكاد يكون شكليًّا تجريديًّا: يصرخ بلا توقف إلى أن ينفد صوته؛ أي إن الذي انتهى ليس الصرخة ذاتها، ولا الحاجة إلى الصراخ، بل الوسيلة نفسها هي التي استُنفدت. فبينما يتواصل الصراع، تنتهي الصرخة.

[1]
لا يضم المعرض أعمال الفيديو الأخرى لأبشالوم مثل **السيد لِلو: حياة خاصة** (1993)، **والسيد لِلو: حياة اجتماعية** (1993)، وجرائم قتل (1993)، وهي أعمال لا يظهر فيها الفنان بجسده. أما عمل إضافي هو **اقتراحات للسكن** (1991)، فيُعرض منفصلًا في فضاء مدخل مركز الفن المعاصر.

[2]
«أبشالوم: ما يتيح لي الاستمرار في العيش»، في كتالوج **أبشالوم**، قيّمة المعرض: سوزانا فِفِر (متحف تل أبيب للفنون، 2013)، ص. 31.

[3]
«إن رفضي يعني رغبة في العيش: أبشالوم في حوار مع الجمهور»، ضمن: كتالوج أبشالوم، قيّمة المعرض: سوزانا فِفِر (متحف تل أبيب للفنون، 2013)، ص. 55.

في فضاء مدخل مركز الفن المعاصر يُعرض عمل الفيديو «اقتراحات للسكن» (3:30 دقيقة)، وهو عمل يتضمّن حوارًا مع إعلانات البيع التلفزيوني (infomercial) التي كانت تُبث في تلك الفترة وتعرض كيفية استخدام الأجهزة التي تروّج لبيعها. يظهر في العمل ممثل يشرح استعمال منظومة أبشالوم النحتية (تحت عنوان "اقتراحات للسكن") وفي الواقع يبيّن كيف يمكن استخدام ما لا يمكن استخدامه. هذا المسار يجمع في آنٍ واحد بين الساخر والطوباوي؛ إذ يتعانق فيه المجرد والمثالي مع الاستهلاكي والتجاري، وينبثق الفن بوصفه نمط عيش.

قائمـة الأعمال

حلول، عمل فيديو تركيبي (لوب)، 1992

صراع، فيديو (لوب)، 1993

ضوضاء، فيديو (لوب)، 1993

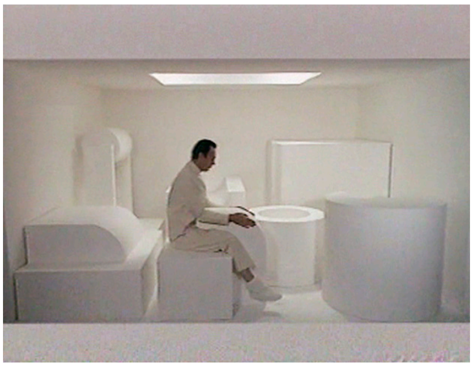

اقتراحات للسكن (لوب)، 1991

أبشالوم: حلول ومشاكل

معرض من تنسيق هيلا كوهين شنايدرمان.
يُقام المعرض بدعم من il.Collection.

التصميم: عيران آيزنهامر
المونتاج وإنتاج الصوت: دوتان براند
مونتاج الفيديو والترميم: لُمى أبو وردة
شكر خاص: موشيه نينيو،
ميخائيل غوردون، داني إيشل

جميع الأعمال في المعرض معروضة
بإذن من تركة الفنان.

ilcollection · משרד התרבות והספורט · תל אביב יפו TEL AVIV YAFO · מפעל הפיס

تل أبيب-يافا : CCA